ଶ୍ରୀମତୀ ରଜନୀବାଇ ଓରଫ ମନ୍ନୁବାଇ

ବନାମ

ଶ୍ରୀମତୀ କମଳା ଦେବୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

12 ଜାନୁଆରୀ, 1996

[କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଜି. ବି. ପଟ୍ଟନାୟକ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, 1908:

ଆଦେଶ 39 ନିୟମ 1 ଏବଂ 2, ଧାରା 151 – କେବଳ ସରଳ ସ୍ୱତ୍ୱର ଘୋଷଣା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା - ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ମକଦ୍ଦମାରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ନିଷେଧାଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଳୟ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ - କେବଳ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭୌତିକ ଅଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନଥିବାରୁ ଆଇନଗତ ସହାୟତା ପାଇବା ପାଇଁ ଅଧିକାର ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନାହିଁ - ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଏହାର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କ୍ଷମତା ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାରାଧୀନ ମକଦ୍ଦମାରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କର ଅଧିକାରକୁ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବ - ଗୁଣବତ୍ତା ଆଧାରରେ ବିଚାର ଏବଂ ଫଏସଲା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମାଟିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଥିଲା

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2525/1996

M.A. ସଂଖ୍ୟା 337/1991ରେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 20.1.93 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଧ୍ରୁବ ମେହେଟ୍ଟା, ଏସ୍. କେ. ମେହେଟ୍ଟା ଏବଂ ଫଜଲିନ୍ ଅନମ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ସୁନୀଲ ଗୁପ୍ତା ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ଏବଂ ସନ୍ଦୀପ ନାରାୟଣ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଆମେ ଉଭୟ ପକ୍ଷର ଓକିଲଙ୍କୁ ଶୁଣିଛୁ । M.A. ସଂଖ୍ୟା 337/91ରେ 20 ଜାନୁଆରୀ, 1993 ତାରିଖର ଜବଲପୁର ବିଚାରପୀଠରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନଟିର ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଛି ।

1974 ମସିହାରୁ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଜ ଅଧିକାରଭୁକ୍ତ କରି ବିଧିବ୍ୟବସ୍ଥିତ ସ୍ୱତ୍ୱ ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିରୁଦ୍ଧ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ଏହାର ସ୍ୱତ୍ୱକୁ ହାସଲ କରିଥିଲେ । ମକଦ୍ଦମାରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ତାଙ୍କ ଦଖଲକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ରୋକିବାକୁ ଯାଇ ଅସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଦେଶ ଆଶାରେ ସେ ମଧ୍ୟ ଆଦେଶ 39 ନିୟମ 1 ଏବଂ 2 CPC ଅଧୀନରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଏହି ନିଷେଧାଦେଶକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଭୌତିକ ଅଧିକାର ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାରାଧୀନ ଅଛି ଓ କୌଣସି ବିବାଦ ନଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଘୋଷଣାତ୍ମକ ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ଏହାର ଅଧିକାର ନୁହେଁ ବରଂ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରତି ଅଧିକାର ଅଟେ; ଆଦେଶ 39 ନିୟମ 1 ଏବଂ 2 CPC ର ଲାଭ କେବଳ ସେତେବେଳେ ଉଠାଯାଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରତି, ଯାହା ଏହାର ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ଅଟେ, ନଷ୍ଟ, କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା କାରବାର ହେବାର ବିପଦ ରହିଥାଏ । କୌଣସି ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ବିନା ଘୋଷଣାତ୍ମକ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ସରଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ବିବାଦ ରହିପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ବିବାଦଟି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନୁହେଁ ବରଂ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଧିକାରଭୁକ୍ତ ହେବା ବିଷୟରେ ଅଟେ, ଯାହା ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶରେ ନୁହେଁ ବରଂ ନିଜେ ମକଦ୍ଦମାରେ ସିଧାସଳଖ ଭାବେ ଜଡିତ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆଦେଶ 39 ନିୟମ 1 ଏବଂ 2 ଅନୁଯାୟୀ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ନିଷେଧାଦେଶକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ଅଟେ । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ମତ ଆଇନର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । କୌଣସି ସର୍ତ୍ତ ବିନା ସ୍ୱତ୍ୱର ଘୋଷଣା ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାରେ, ଆଦେଶ 39, ନିୟମ 1 ଏବଂ 2 ଅନୁଯାୟୀ କିମ୍ବା ଧାରା 151 ଅନୁଯାୟୀ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ନିଷେଧାଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ ଅଟେ ।

ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ, ଆବେଦନକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦଖଲ ଉପରେ ବିପଦ ରହିଛି ବୋଲି ତାଙ୍କ ଆଶଙ୍କାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଏହା ହେବ ଯେ

ଅନ୍ବେଷଣରେ ଥିବା ଘୋଷଣାନାମା ପାଇବାକୁ ସେ ହକଦାର ହେବେ କି । ଯେତେବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ ଦଖଲକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ଯଦି ସେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଅନ୍ୟଥା ହକଦାର, ଜରୁରୀ ଭାବରେ ଅଦାଲତକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାରାଧୀନ ଥିବାବେଳେ ତାଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦିଆଯିବ କି । କେବଳ ସମ୍ପତ୍ତିର ଭୌତିକ ଅଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନ ଥିବାରୁ, ଏହା ଜରୁରୀ ନୁହେଁ ଯେ ଆଦେଶ 39, ନିୟମ 1 ଏବଂ 2 CPC ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିକାର ପାଇବାକୁ ସେ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି । ଅନ୍ୟଥା ମଧ୍ୟ, ଧାରା 151 CPC ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ସ୍ଥିରୀକୃତ ଆଇନ ଯେ, ମକଦ୍ଦମା ବିଚାରାଧୀନ ଥିବାବେଳେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଅଧିକାରଗୁଡ଼ିକୁ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କ୍ଷମତା ରହିଛି । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ମତ ଯେ ଉକ୍ତ ଆବେଦନଟି ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବେଆଇନ ଏବଂ ଭୁଲ ଅଟେ । ଆଦେଶ 39, ନିୟମ 1 ଏବଂ 2 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନଟି ଗ୍ରହଣୀୟ ଅଟେ ।

ଏହି ମାମଲାକୁ ଗୁଣବତ୍ତା ଆଧାରରେ ବିଚାର କରିବା ଏବଂ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ସମାଧାନ କରିବା ପାଇଁ ମାମଲାଟିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟକୁ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଛି, କାରଣ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମାମଲାକୁ ଗୁଣବତ୍ତା ଆଧାରରେ ବିଚାର କରିନଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନଟିର ଫଏସଲା ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥିତାବସ୍ଥା ଜାରି ରହିବ ।

ତଦନୁସାରେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ଜି. ଏନ୍.   ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷା ରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ଲେଙ୍କା,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ